

BRILLIANT BRICKS

DIRK DENOYELLE

BRILLIANT BRICKS

BORGERHOFF
& LAMBERIGTS

Voor de een is het de geur van gemaaid gras.
Voor de ander het licht van de ondergaande zon.
Voor mij is het grabbelen in een bak met tweeduizend
1x2x2 *corner bricks*. Ik word daar gelukkig van.
Het mogen er trouwens ook drieduizend zijn.

INHOUD

Een woordje vooraf

Bouwen met dromen

LEGO, de story... met een twist

Voor je aan de slag gaat

En... bouwen maar!

Meer weten over LEGO?

Nog een laatste woordje

EEN WOORDJE VOORAF

Beste lezer,

Bedankt dat je mijn eerste boek over het fantastische bouwsteentje ter hand hebt genomen. Bedankt ook omdat je even de tijd neemt om het voorwoord te lezen.

Af en toe sta ik de pers te woord en heel vaak krijg ik dan de vraag voorgeschoteld of ik nog dromen heb. Mijn antwoord klinkt dan steevast zo: 'Ik ben iemand die zijn dromen gewoon realiseert.' Mijn hele LEGO® avontuur is zo'n droom, een reuzedroom zelfs. Ik ben dan ook heel blij dat ik jou mag meenemen in dit avontuur.

Wat volgt, is hoe ik van die droom mijn werkelijkheid maakte, wat ik allemaal leerde over het bedrijf en de geweldige blokjes, wat ik ermee maak(te) en hoe ik dat deed. Hoe ik er zelfs professioneel, als LEGO® Certified Professional, mee aan de slag ging. Hopelijk kan ik jou met een heleboel tips en tricks inspireren.

Dit boek is voor alle LEGO fans bedoeld. Voor de hobbyisten die prachtige creaties maken en anderen op nieuwe ideeën brengen. Maar ook voor de mama's en de papa's die graag urenlang met hun kinderen meebouwen aan fantasievolle werelden. En voor de kinderen zelf, die net zijn begonnen met bouwen en nog een hele toekomst met LEGO voor zich hebben liggen.

Veel bouwplezier!

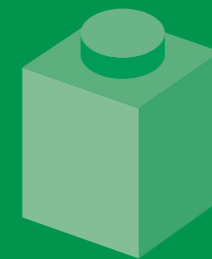
Dirk Denoyelle

BLOK 1

BOUWEN MET DROMEN

hoe ik LEGO® Certified Professional werd

Oktober 2021. Zoals de laatste jaren wel vaker voorvalt in mijn geboortemaand, heeft het weer nog bij lange niet beslist of het koud en nat zal zijn, of bijna zomers. De bel gaat. Ik haast me vanachter mijn bureau op de eerste verdieping naar beneden, want ik verwacht een lading blokjes. Sommige van die koeriers hebben hun 'u was niet aanwezig'-briefje al in de bus gestoken voor ze aanbellen. Maar neen, hij staat er nog. Ze zijn zelfs met twee. 'Is dat hier Amazings?' vraagt de kleinste. Ik ben er allang mee gestopt om koeriers te wijzen op het A3-plakkaat naast de bel. 'Ja, dat is helemaal hier', zeg ik. 'Kijk maar.' Pas dan kijkt hij ook écht naar binnen. Hij ziet de grote Infrabel-trein onder de trap, het Vincent van Gogh-portret rechts, de Boole op de grond, en vooral: door de openstaande deur naar onze *durum* (van *to do-room*) het gigarek vol blokjes.

Intussen heeft zijn collega, een kop groter, twee dozen uit de bestelwagen gesleurd. 'Zal ik ze hier zetten?' vraagt hij, en hij wijst net voor het plekje op de grond waar Laurel en Hardy nog in hun dozen zitten. De blokjes rammelen zachtjes wanneer hij ze neerzet. 'Dat klinkt een beetje als LEGO®,' zegt de grootste, met het accent van iemand die te lang in Nederland heeft rondgelopen. En dan ziet ook hij onze kunstwerken aan de muur. 'Aha.'

'Als jullie willen, mogen jullie gerust even rondkijken, hoor.' Ik ben niet erg gul met het uitdelen van rondleidingen, maar die twee zijn duidelijk fans. Maar neen: deadlines, andere pakjes te leveren – een andere keer misschien. Ze moesten eens weten dat ze

een conculega hebben die zijn ronde zo organiseert dat hij onze blokjes kan komen leveren net voor zijn middagpauze. Dan eet hij zijn boterhammetjes snel nog op in zijn cabine, en laat zich dan twintig minuten lang onderhouden over de projecten waar we nu weer mee bezig zijn...

Flashback naar 1974. Klein Dirkje – zowat tien jaar op dat moment – stapt moedig de heuvel op van de lagere school naar zijn thuis in de Victor Allardstraat in Ukkel. En kijk, ineens rijdt daar een vrachtwagen voorbij met op het achterzeil in het groot het logo van LEGO erop. Ik wist niet wat ik zag: een camion van LEGO. Ik dacht: 'Wauw, wat een kick zou dat geven als die camion voor onze voordeur zou stoppen, en dat al die blokjes voor mij zouden zijn.' Wat een droom... Ik heb mijn hele jeugd eigenlijk met twee dromen rondgelopen: die vrachtwagen vol blokjes, en 'iets doen op een podium'.

Intussen zal het jou, beste lezer, hopelijk niet ontgaan zijn dat ik beide dromen heb kunnen waarmaken. In zoverre zelfs dat het een van mijn slagzinnen is tijdens de *motivational speeches* die ik geef: maak van je hobby's je beroep – *make your dreams come true*. Dromen hoeven echt geen bedrog te zijn: als je het goed aanpakt en zelf in de hand neemt, kan je ze laten uitkomen.

Tijdens een
motivational
speech in Breda

DE EERSTE STEENTJES

Het was 1971, meer dan tien jaar voor mensen me begonnen aan te spreken met 'mijnheer'. Ik was net zeven geworden en we waren met mijn ouders en mijn ukje van een broer aan zee. Plots stond mijn grootvader naast me. Maurice Deprez heette hij, en hij was de vader van mijn moeder, 'peter van Roeselare' zoals ik hem noemde. Maurice Deprez was bovendien ondernemer, techneut én humorist. Ik heb het van geen vreemde, zeggen ze dan. Hij had een cadeautje voor me meegebracht: een doos die een beetje rammelde als je ermee schudde. Het was LEGO set 346-2, uitgebracht in 1969, en voor mij een revelatie. Ik had tot op dat moment nog nooit een LEGO blokje in mijn handen gehad.

Ik bouwde het setje zo vaak opnieuw dat ik het op den duur van voren naar achteren, van boven naar onderen en van links naar rechts kon, zonder het bouwplan. Dertig jaar later kon ik dat nog altijd trouwens, maar vandaag, nog eens twintig jaar later, zal het al wat moeilijker zijn – dat ligt vast aan mijn leeftijd. Maar ik heb het setje nog altijd. De doos niet meer, en de boompjes zijn gebroken. Maar het huisje en autootje: jawel.

In ieder geval, met dat huisje kreeg ik de smaak te pakken. Voortaan vroeg ik bij elke gelegenheid LEGO. Verjaardagen, kerst, die goedheilighe Sint, zelfs Pasen: elke keer kreeg ik wel wat nieuws. Vreemd genoeg niet meer van mijn grootvader – van hem kreeg ik altijd centen – maar vooral van ‘meter van leper’, later omgedoopt tot ‘meter van Poperinge’. Zij was mijn grootmoeder aan vaders kant. Ze was een heel lieve vrouw en wist dat ‘ons Dirkske dat graag had’.

Als kind had ik drie favoriete bezigheden. Ik las dolgraag de albums van *Jommeke*. Kwam er een nieuwe uit, dan ging ik hem halen en las ik hem in een ruk uit. Ik ben trouwens in mijn latere loopbaan Jef Nys, de auteur van *Jommeke*, tegengekomen bij de opnames van een tv-programma. Het klikte meteen tussen ons en hij bleek niet eens zo veraf te wonen. Ik ben nog altijd vereerd dat ik mag zeggen dat we vrienden zijn geworden. En Jef voelde zich vereerd, omdat ik in mijn LEGO portret van Jommeke en Flip zijn beeltenis in de vleugel van Flip heb verwerkt. Een andere favoriete bezigheid als tiener was voetballen. Ik deed dat dolgraag, maar kon er eigenlijk niks van. Ik was altijd de laatste die ‘gekozen’ werd als de ploegen verdeeld werden. Dat zegt genoeg.

En dan had je dus LEGO.

Met de echte Jef Nys en zijn afbeelding in de Flip uit LEGO

LEGO was in de jaren zeventig – ik ben geboren in 1964 – nog niet zo gemakkelijk te krijgen als vandaag. Eigenlijk waren de *seventies* toch nog een beetje de middeleeuwen in vergelijking met nu. De sets waren niet zomaar verkrijgbaar in het grootwarenhuis om de hoek, zoals vandaag. Er bestonden geen LEGO® Stores, er was geen internet... En losse LEGO blokjes waren al helemaal niet te vinden. In Ukkel was LEGO maar in één speelgoedwinkel te krijgen. Maar mijn schat van een grootmoeder deed moeite en wist altijd wel leuke sets te vinden, en dat voor elke gelegenheid.

Met de LEGO die ik verzamelde, bouwde ik hele steden in onze woonkamer, vaak tot stille ergernis van mijn vader. Ik bouwde elke keer weer tot recht onder onze tv. We hadden nog geen afstandsbediening en moesten elke keer rechtstaan wanneer we van zender wilden veranderen of het geluid stiller of harder wilden zetten. En dan werd er al eens binnensmonds gevloekt op mijn bouwsels. ‘Dirkske, goa je nu ne kjeer eindlek je legootjes wegdoen?’ vroeg mijn vader dan. Na enkele maanden brak ik mijn stad dan af, zodat de tv weer vrij toegankelijk was voor iedereen. Maar lang duurde het niet, want snel daarna begon ik meestal al opnieuw te bouwen en ja hoor... weer tot onder het tv-toestel. Voor de kenners: vaste bestanddelen van mijn stad waren het taxistation (set 368), de blauwe garage (348-1), de blauwe fabriek met lopende band (351) en het theehuisje (361-1). Die vond ik tof en die bouwde ik volgens het plan. Voor de rest improviseerde ik en bouwde ik andere, zelfverzonnen gebouwen.

In het LEGO wereldje heb je trouwens verschillende types bouwers: zij die graag iets bouwen volgens een plan, zij die graag hun eigen fantasie uitleven, en zij die vooral willen spelen met wat ze gebouwd hebben. Ik heb een beetje van alle drie. Ik mengde de bestaande sets met mijn eigen bouwsels, en dan kwamen de verhalen. Bandiet ontsnapt en de politie moet hem vangen. Daarbij vloog er natuurlijk iets in brand, moesten de ziekenwagens uitrukken, ontspoorde de trein (die meestal op een zelfgemaakte brug boven de stad uittorende)... Je kent dat wel. Mijn grote held was

Een van mijn favoriete sets, nummer 351

steevast 'Dirkske' – valt het op dat ik goed met mezelf stond? Dat was de chauffeur van de heftruck van set 615, een mannetje uit de korte periode dat LEGO al ventjes produceerde, maar nog zonder beweegbare armpjes of beentjes, en die hadden nog geen lachende gezichtjes. Zelfs lang na de komst van de eigenlijke Minifig ben ik 'Dirkske' trouw gebleven in mijn verhalen. Ik heb er wel op een bepaald moment een gezichtje op getekend, met een of andere fijne stift...

Ik speelde intensief met de blokjes en beeldde me in dat ik er goed in was, maar eigenlijk was ik op dat moment nog geen uitschieter. Het lukte me wel om snél te bouwen met de plannen. Heel snel zelfs. En ik kende de modellen na één keer bouwen meestal ook vanbuiten, maar creatief zat ik nog ver van het niveau van vandaag. Ik kon nog niet zo goed out of the box denken. Ooit heb ik weleens zelf een papegaai gebouwd, en ik gebruikte LEGO mannetjes en knikkers om mee te 'tapijvoetballen'. Op een bepaald moment kreeg ik een geel tapijt. Daarop tekende ik zelf met krijt straten, om mijn stad een meer realistische look-and-feel te geven. Nadien, toen de LEGO *plates* met wegen en markeringen erop kwamen, heb ik een tijd echt gedacht dat die gebaseerd waren op mijn eigen gele tapijtcreatie. Niet dus.

BOUWVERLOF

Mijn hele kindertijd ben ik blijven bouwen en creëren met LEGO, maar tegen mijn achttiende veranderden de interesses natuurlijk. Op die leeftijd, na de middelbare school, ben je rijp voor de unief – of dat idee had toch altijd in mijn hoofd geleefd. Tijdens de week zat ik in Leuven op kot, weg van huis. Ik ben een kind van 'eerst een diploma en dan je goesting', dus ik studeerde voor ingenieur in de micro-elektronica, een idee van mijn ouders. Dik tegen mijn goesting, omdat ik me meer een taalmens voelde. Maar zij vonden dat ik beter een hoog diploma kon halen.

In die periode was ik met andere dingen dan LEGO bezig. Niet alleen met mijn studie als ingenieur, maar ook met andere zaken. Ik leerde mijn toekomstige echtgenote kennen, die nu nog altijd mijn vrouw is. Ik had de gitaar ontdekt, begon te lezen en er stak nogal sterk iets de kop op dat je als 'podiumdrang' zou kunnen omschrijven. In LEGO middens noemen ze die jaren zonder LEGO trouwens de *dark ages*.

De ingenieursstudenten in Leuven speelden elk jaar een revue. Een totaalspektakel waarbij de studenten de draak staken met hun proffen. Een paar kotgenoten sleurden me mee naar die voorstelling. 'Dirk, dat zou toch iets voor u zijn!' Ik was onder de indruk van de afgeladen volle stadsschouwburg, de klank en belichting, de professionele grime. Ik maakte een afspraak met mezelf: 'Als ik er met voldoende marge door ben in het eerste jaar, dan speel ik volgend jaar mee!' De examenreeks liep goed af, tot mijn eigen verbazing: ik had genoeg punten en kon me dus naast mijn studie voortaan ook op die revue storten.

Vanaf dat jaar speelde ik elk academiejaar een andere rol in de revue. In mijn vierde jaar was het zelfs 'mijn revue': ik was de regisseur en de hoofdschrijver. En ik speelde ook nog twee rollen. Bovendien leerde ik er ene Amaya Arconada kennen, en je zal verderop nog merken dat zij in dit verhaal een wel heel prominente rol is gaan spelen. Ik had de klank van een applaus gehoord, de geur van schmink zat tot diep in mijn neusgaten en de theaterspots zaten op mijn netvlies gebrand. Ik zou het podium nooit meer loslaten.

Als jonge twintiger in een sketch over de militaire dienstplicht

De LEGO blokjes waren dus even vergeten. Na mijn studies ging ik aan het werk bij IMEC (in het lang: Interuniversitair Micro-Elektronica Centrum) als een soort brug tussen de onderzoekers en de buitenwereld. En vooral: ik richtte er mee een cabaretgezelschap op. We waren met zijn negenen, van wie de meesten ook ingenieurs en ex-revue-acteurs waren. We gaven links en rechts optredens, maar negen mensen, dat is financieel niet houdbaar. Dus besloot ik solo te gaan.

Daarbij kwam mijn legerdienst er ook nog eens aan. Ik was ondertussen getrouwd en kon wel wat manoeuvreren en aansturen op een taak in het leger die me wat meer lag. Ik zag het namelijk echt niet zitten om iets van technische ondersteuning te doen of urenlange wachten te lopen. Zo belandde ik uiteindelijk bij *Vox*, het maandblad van het leger.

De podiumdrift bleef me echter achtervolgen en de kriebels lieten zich absoluut niet in een hoekje duwen. Ik moest de media in. En dat deed ik: ik ging aan de slag als komiek en stemmenimitator. Ondertussen kreeg ik twee dochters, Laura en Yanaika.

ADULT FAN OF LEGO

Op 25 juni 1998 werd mijn dochter Laura zeven. Dat was ook de dag waarop ik ontwaakte uit mijn LEGO winterslaap. Het 'bouwverlof' zat erop, de *dark ages* waren voorbij. We organiseerden een feestje voor Laura's verjaardag met haar vriendjes en vriendinnetjes. Ze kreeg een schattig doosje LEGO van een van hen, en dat maakte iets los bij mij. De geschiedenis herhaalde zich: ook ik was zeven toen ik van mijn grootvader mijn eerste set kreeg. Ik ben samen met mijn dochttertje beginnen te spelen en bouwen met de blokjes. Erger nog: ik claimde die blokjes voor mezelf.

Niet lang daarna ben ik de voorraad uit mijn kindertijd bij mijn ouders gaan halen. Twee grote dozen hadden we, mijn broer en ik. Twee K8-dozen, zoals ze dat bij LEGO noemen. Dat zijn dozen van 32 op 40 op 58 centimeter. Ik heb ze mee naar huis genomen en ben alles wat erin zat opnieuw beginnen te bouwen en sorteren. Het was helemaal niet veel, eigenlijk. Alles is groter als je klein bent... Het was net genoeg voor maar een klein stadje. Daarna heb ik de buit netjes verdeeld onder mijn broer en mezelf. Beiden hadden we uiteindelijk dus één K8-doos. En voor de grapjassen: ja, K3-dozen bestaan ook!

Als een ware AFOL, oftewel *Adult Fan Of LEGO*, begon ik vanaf dat moment de aanbiedingen in supermarkten en speelgoedwinkels af te schuimen en ging ik ook weleens op zoek op rommelmarkten. Ik bestudeerde de acties en kortingen en kocht nieuwe LEGO sets wanneer ik een goede zaak kon doen. Een van de mooiste verjaardagscadeaus die ik ooit heb gekregen, van mijn vrouw en dochters, was de luchthaven van LEGO (set 10159). En ik ging weer aan het bouwen, in de woonkamer. Ik bouwde een stad met een lengte van vijf meter, tot – je raadt het nooit – vlak onder de tv!

In die periode was ik op de piek van mijn comedyvoorstellingen en stemmenimitaties – met ook heel wat politieke satire – en passeerde ik regelmatig op tv en de radio. Toen er in een radioshow een rubriek was over de hobby's van bekende Vlamingen, mocht ik eens komen vertellen over de mijne. Dus ik sprak in geuren en kleuren en superenthousiast over LEGO en hoe ik daar zo in kon opgaan. En mijn enthousiasme ging niet onopgemerkt voorbij: ook bij LEGO Benelux hadden ze iets opgepikt over die komiek die zo gepassioneerd over hun blokjes vertelde.

Niet lang daarna kreeg ik telefoon. Van LEGO! Het was een zekere Luc Wittcockx. Hij vroeg of ik in Hasselt kon komen optreden op een evenement dat ze organiseerden. Ik sprong een gat in de lucht, keek in mijn agenda en... had op die dag al ergens anders een optreden. Maar er ging wel een lampje bij me branden: LEGO was geen vage fabriek ergens in Denemarken, LEGO was een bedrijf waar mensen van vlees en bloed werkten, met een vestiging hier ergens in België. Nou ja, Breda, zo bleek, maar die Luc was een Vlaming en dus: LEGO was benaderbaar. Ik heb het telefoonnummer van die man genoteerd en ben beginnen te broeden op een plan.

DE LEGO FAN

Wel, er bestaat wel degelijk zo iets als 'de typische LEGO fan!' In essentie delen de meesten van hen wel enkele kenmerken. Ik ken er intussen natuurlijk een heleboel. Maar of het nu Bogdan is uit Barcelona of Jared uit Hongkong, ze lijken allemaal een beetje op Tom of Peter van hier. Veruit de meesten zijn mannen. Ze zijn zachttaardig, meestal introvert, dragen veelal een bril en hebben heel dikwijls iets met computers. Als ze geen ingenieur zijn van opleiding, dan zijn ze het heel vaak wel qua ingesteldheid.

En toch. Er zijn ook Astrids en Lola's. Vreemd genoeg zijn de vrouwelijke LEGO fans meestal wat extravertter dan hun mannelijke collega's. Vrouwen zijn – met mijn excuses voor het stereotyperen – ook meer bezig met verhalen bouwen, terwijl mannen vooral geïnteresseerd zijn in 'hoe het in elkaar zit'.

Verder kan je de fans opdelen in drie categorieën. Zo heb je:

- fans die LEGO sets bouwen,
- fans die vrij bouwen met LEGO blokjes,
- fans-verzamelaars van LEGO sets.

Er bestaat trouwens een apart woord voor een volwassen LEGO fan, **AFOL**: *Adult Fan Of LEGO*. Spreek dat uit als 'ee-fol', zeker niet als 'a fool' of 'awful'. 🧑🏻‍🔧 Veel AFOL's zijn lid van een **LUG**:

een LEGO User Group. Ik kan je trouwens alleen maar aanraden om lid van zo'n club te worden: een LUG is – samen met dit boek natuurlijk – zowat de beste plaats om informatie uit te wisselen over ongeveer alles wat met LEGO te maken heeft!

En dan zijn er de LCP's: de **LEGO Certified Professionals**, zoals ik er dus ook een ben. Uiteraard zijn alle LCP's ook AFOL, maar verre van alle AFOL's zijn LCP. Dat zou ook moeilijk kunnen: wereldwijd zijn er zowat 350 LUG's erkend bij LEGO, en alles bij elkaar hebben die ongeveer 800.000 leden. Maar er zijn maar een goede twintig LCP's. Een LCP is een LEGO liefhebber die zijn (of haar) beroep van LEGO heeft weten te maken, zoals ik dat heb gedaan. Volgens de officiële website van LEGO is de definitie: *'Adult LEGO entrepreneurs who have turned their passion for the LEGO brick and system into a full-time or part-time profession.'* Die definitie is vrij breed en de iets meer dan twintig LEGO Certified Professionals die vandaag wereldwijd rondlopen – of eerder zitten/staan te bouwen – vullen dat allemaal op hun heel eigen manier in.

De huidige LCP's hebben heel verschillende achtergronden, van een advocaat over enkele ingenieurs tot échte artiesten en zelfs een

politieaanvoerder en een dokter. Er is er ook een die er meteen na zijn middelbare school zijn beroep van heeft gemaakt. Ondanks die mix van culturen en opleidingen klikt het in die groep.

Je zou misschien denken dat de LCP's zo'n beetje de rocksterren zijn van de LEGO fan. Voor sommigen wellicht wel, maar de gemiddelde AFOL heeft maar een vaag idee van het bestaan van de LCP's. Het is niet zo dat we op wereldtournee gaan. Maar hoe nauwer betrokken een fan is bij een club, hoe groter de kans dat hij/zij het 'fenomeen LCP' wel kent.

Als LCP hebben we natuurlijk voordelen. We prijken op de officiële website van LEGO, we kunnen onze blokken aan lagere tarieven en in veel grotere hoeveelheden kopen dan het grote publiek, en we kennen behoorlijk wat mensen binnen de grote LEGO organisatie.

Maar anderzijds moeten LCP's ook aan een waslijst voorwaarden voldoen, en er zijn tal van types opdrachten die wij niet mogen uitvoeren. Wij mogen bijvoorbeeld geen op maat gemaakte sets (meer) produceren, we mogen geen ideeën posten op LEGO® Ideas, en er zijn best wel wat (kwaliteits)normen die we moeten respecteren met onze bouwwerken. Dat schrikt velen af. Bovendien is het zwaartepunt van het LCP-programma al een paar jaar doorgeschoven naar de verschillende landenorganisaties binnen LEGO. Waar we vroeger vooral met het

hoofdkwartier in Billund te maken hadden, is er nu vooral contact met – in mijn geval – LEGO Benelux. Wat ook maakt dat er binnen een bepaalde regio meestal ook maar een LCP is.

In het begin was het LCP-programma er vooral om talentrijke entrepreneurs te ondersteunen – en die zorgden dan wel voor promotie van het merk. Waar die precies in de wereld actief waren, speelde minder een rol. Dan begonnen sommige landenorganisaties in te zien dat zo'n LCP best wel handig was als extra en relatief onafhankelijk reclamekanaal. Dus kreeg je landen die 'vroegen' om een LCP. Zodat ze bijvoorbeeld al eens een LEGO model op maat konden laten maken, of iemand hadden naar wie ze de pers konden doorsturen als er leuk nieuws was. De pers krijgt het nieuws immers liever binnen via een onafhankelijke bron dan van de LEGO persdienst.

En toen kwam **LEGO Masters**.

Voor wie het zou hebben gemist – onwaarschijnlijk maar in digitale tijden niet onmogelijk: dat is een tv-programma over LEGO. *LEGO Masters* is een samenwerking tussen LEGO en tv-productiehuis Endemol. Daarin nemen een aantal kandidaten deel aan een wedstrijd waarbij ze de titel 'LEGO Master' kunnen winnen. Het programma is bij ons te bekijken, maar bijvoorbeeld ook in Australië, de Verenigde Staten en het Verenigd Konink-